

Ib Nørlund (DKP):

Da vores partis ordfører, hr. Fuglsang, ikke kan være til stede nu, skal jeg kort fremlægge vort partis syn på lovforslaget.

Det er regeringen og dens medsammentvorne, der er ude med kniven igen, og det kan vi ikke være dem behjælpelige med. Vi kan ikke støtte et forslag, som regulært betyder en nedskæring og en forringelse af loven om biblioteksvæsenet. Vi er af den opfattelse, at netop biblioteksvæsenet er en af de mest positive sider af vores kulturelle liv, og når det her bliver sagt, at netop bibliotekssektoren har ekspanderet, er det også vores opfattelse, at den netop må ekspandere, det er der brug for. Der er faktisk mange slags analfabetisme, som vedvarende trænger til at blive bekæmpet her i landet, og jeg vil da også sige, at netop i denne tid, hvor man bevilger en hel del mennesker en fritid, de ikke har ønsket, og mindre penge til at benytte den, er det helt urimeligt, at man fører en nedskæringspolitik på dette område.

Det drejer sig altså om en besparelse på ca. 40 mill. kr., ved at refusionsprocenten sænkes allerede fra 1. april 1975, og det viser også, hvor planløst man griber disse ting an. Jeg tror nok, at hvis man gør sig forestillinger om, at biblioteksvæsenets folk accepterer hele denne facon, er det temmelig meget forkert; der er tværtimod et betydeligt røre om hele den linje, som anlægges i denne forbindelse. Det drejer sig jo ikke alene om de konkrete nedskæringer, men netop disse pludselige ændringer, som gør en planlægning med hensyn til folkebibliotekerne umulig, skaber mange problemer. Så er det meget godt, at man kommer og siger, at denne lovgivning er nem at administrere, men det er den ikke for dem, der skal arbejde ude i biblioteksvæsenet.

Der henvises også i ministerens fremsættelsestale til den nye lov om folkebiblioteker, som skal træde i kraft i 1976, og det bebudes, at statstilskuddene herefter skal ydes i overensstemmelse med bloktilskudsprincippet. Dertil vil vi allerede på nuværende tidspunkt sige, at vi er imod bloktilskud i almindelighed og vil være det på bibliotekslovgivningens område i særdeleshed.

Lovforslaget forekommer os at være et yderligere argument for, at den nuværende

regering bør væk, og det bør vel også indeholde en fornyet advarsel til socialdemokratiet om ikke letsindigt at begive sig ind i forlig, som man alligevel ved ikke kan føre frem.

Ib Christensen (DR):

Lovforslaget er et led i forliget mellem de seks partier, og retsforbundet vedstår gerne denne del af forliget også. Vi hilser med glæde, at det lykkedes at undgå en låneafgift, som dels ville være administrativt meget svært praktikabel og også urimeligt dyr at praktisere, dels ville virke asocial i betragtning af, hvor mange pensionister, uddannelsessøgende og børn der frekventerer bibliotekerne.

Hr. Poulsgaard beklagede, at man ikke havde indført en låneafgift på plader, men dertil er at bemærke, at også her kan der anføres væsentlige administrative indvendinger, rent bortset fra at det beløb, der eventuelt kunne være tale om, er uendelig ringe, så det er meget fornuftigt, at man har set på de administrative sider, da man skulle finde ud af, hvordan man kunne spare.

I den tv-udsendelse, som hr. Melchior refererede til, blev de deltagende bibliotekarere spurgt om, hvor de syntes der skulle spares, og de sagde, at man kunne spare på refusionerne. Man har så taget dem på ordet, og det synes jeg er særdeles fornuftigt, for der kan og der bør spares her.

Dette er også et skridt på vejen mod bloktilskud, og når nu fru Meta Ditzel erklærede, at hun ikke håbede, at dette lovforslag fik indflydelse på bloktilskudsberegningen, vil jeg tværtimod sige, at det håber jeg sandelig at det gør. En af forudsætningerne for, at retsforbundet medvirker til dette, er da netop, at det får indflydelse på bloktilskudsberegningen, fordi man ganske enkelt er kommet alt for højt op med hensyn til statslige refusioner på dette område, og udgangspunktet for bloktilskudsberegningen kan gennem dette lovforslags vedtagelse blive rimeligere.

Ud fra en nærdemokratisk opfattelse og ud fra synspunktet om det rigtige i en decentraliseret kulturpolitik er det vores opfattelse, at der her foreligger en decideret kommunal opgave, som kommunerne under